Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до посилення сили, слави, багатства і простору Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 29 липня 2008 року № 31 (247)

ПОДІЯ

ОДНА УКРАЇНА – ОДНА ПОМІСНА ЦЕРКВА

Три дні, з 25 до 27 липня включно, у Києві відбувалися урочистості з нагоди 1020-річчя хрещення Київської Руси. У рамках святкування цього ювілею в столиці України перебував Вселенський патріарх Варфоломій I, візит якого до Києва в нашій державі оцінили як вияв глибокої християнської любові до всього українського народу. Зокрема, під час зустрічі високого гостя в аеропорту "Бориспіль" Президент України Віктор Ющенко підкреслив, що приїзд Вселенського патріарха Варфоломія I на святкування ювілею хрещення України-Руси у нас сприйняли, як визнання тисячолітніх заслуг українських християн й української Церкви в служінні Господові.

У свою чергу, Вселенський патріарх, подякувавши Президентові України за запрошення прибути на урочистості з нагоди святкування 1020-ї річниці хрещення Київської Руси, заявив: "Ми прибули сюди, щоб помолитися за об'єднання всіх православних християн України. Ми прибули сюди, як ангели миру, які прагнуть єдности".

Варто зазначити, що візит Вселенського патріарха Варфоломія I до України був досить насиченим. Так, разом з Президентом України Віктором Ющенком, представниками делегацій зарубіжних церков, які прибули до Києва на урочистості з нагоди 1020-ї річниці хрещення Київської Руси, урядовцями він узяв участь у святковому молебні у Києво-Печерській лаврі.

У рамках офіційного візиту в Україну Його Всесвятости Вселенського Патріарха Варфоломія I відбулася церемонія покладання квітів до пам'ятника княгині Ользі, Кирилу і Мефодію та Святому Андрію Первозванному на Михайлівській площі в Києві.

Окрім того, високий гість провів зустріч з Президентом України Віктором Ющенком, в ході якої підкреслив, що метою візиту Вселенського Патріарха є допомога сестринським церквам та привнесення миру і єдности в українське православ'я.

Увечері 25 липня в Софійському соборі відбулася Вечірня служба з нагоди відзначення в Україні 1020-річчя хрещення Київської Руси, яку провів Вселенський Патріарх Варфоломій I.

Перед початком служби Варфоломій I освятив нові дзвони Софійської дзвіниці та оновлені Царські врата собору.

"Український народ подарував Церкві безліч святих мучеників, отців, подвижників, сповідників, ієрархів, вчителів, які зростали в дусі благочестя. Тому це святкування є справді великим. Велика похвала і привітання людям, які працювали над його реалізацією", – сказав Варфоломій I.

Урочистості з нагоди 1020-річчя хрещення Київської Русі за участю Президента України Віктора Ющенка і Вселенського Патріарха Варфоломія I продовжилися наступного дня – 26 липня.

Вранці вони побували на Софійській площі, де звернулися з вітальними промовами до українського народу (публікуються у цьому числі часопису в скороченому вигляді).

Президент України Віктор Ющенко з дружиною пані Катериною Ющенко, Голова Верховної Ради України Арсеній Яценюк і Вселенський Патріарх Варфоломій I поклали квіти до Пам'ятного знаку жертвам Голодомору в Україні 1932–33 років.

У церемонії також взяли участь представники православних церков, котрі прибули до Києва для участі у відзначенні 1020-річчя хрещення Київської Русі.

Після цього Вселенський Патріарх відправив панахиду за жертвами Голодомору в Україні 1932–33.

Президент України Віктор Ющенко і Вселенський Патріарх Варфоломій I взяли участь у церемонії відкриття галереї портретів видатних діячів України та виставки православного живопису України, що відбулася в "Українському домі".

"Ми повертаємо Україні й усьому світові славетні імена наших видатних духовних подвижників, отців церкви, великих державних діячів минулого, світочів освіти, мистецтва, медицини, – сказав на церемонії відкриття Президент. – ...Внесок кожного з них у національну, а часто й світову скарбницю духовности, культури й науки – безумовно безцінний.

Видатні предки заповіли нам єдину Церкву Христову, єдині цінності, єдині народ та державу. З вірою в серці, продовжуючи їхній шлях, ми досягнемо процвітання і злагоди".

Президент висловив вдячність усім причетним до організації виставки.

Зі свого боку Вселенський патріарх високо оцінив ідею відкриття такої експозиції у рамках святкування 1020-річчя хрещення Київської Руси, та привітав з цього приводу оргкомітет зі святкування та всіх, хто так чи інакше долучився до організації та підтримки виставки. "Ми вітаємо майстерних художників, які створили ці портрети та увічнили своїх великих предків за допомогою штрихів пензля, тим самим оцінюючи та захоплюючись їхнім талантом, який їм дав Божественний творець краси", – зазначив Варфоломій I. Від Вселенського Патріархату він передав в подарунок Українському народу виконану на горі Афон ікону Святого Андрія та мозаїку "Добрий пастир".

Президент та Вселенський Патріарх оглянули експозицію виставки.

Віктору Ющенку та Варфоломію I також було вручено срібні ювілейні монети номіналом у 100 гривень, випущені Національним банком України з нагоди 1020-річчя хрещення Київської Руси.

Закінчення на 2-й стор.

КУН У ДІЇ

СЕМІНАР У ЗАРВАНИЦІ

24–27 липня у Зарваниці пройшов духовно-навчальний семінар "Бог і Україна", зініційований Секретаріатом Конгресу Українських Націоналістів для голів, заступників голів та керівників секретаріатів обласних організацій. До роботи семінару було залучено німецького економіста, фахівця у сфері міжнародного ринку і торгівлі, підприємництва і права Норберта Нойхауза, який поділився досвідом діяльности Християнсько-демократичної партії Німеччини, розповів про переваги та недоліки гендерної політики.

Кандидат історичних наук Лілія Гонюкова розповіла про взаємодію політичних партій з органами влади. На її переконання, сили, котрі перебувають в опозиції чи є позапарламентськими, не в повній мірі використовують можливості співпраці з місцевою владою та громадськістю. Вони мають активніше проводити громадські слухання, "круглі столи" та семінари.

З доповіддю "Створення інформаційних приводів" виступив викладач Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка Юрій Горбань, який розповів про механізм співпраці голів обласних осередків партії із ЗМІ, провів практичне заняття з учасниками семінару.

Приємною несподіванкою для присутніх став приїзд українського книговидавця Івана Малковича.

Учасники семінару мали змогу помолитися біля Чудотворної Зарваницької ікони Пресвятої Богородиці, отримати благословення святих отців, відвідати Почаїв та Маріїнський духовний центр.

У рамках семінару "Бог і Україна" КУН провів засідання Головного Проводу, на якому розглянуто питання щодо політичної ситуації в Україні, позицію Конгресу у майбутніх виборах Президента України та місцевих рад, кадрову політику уряду щодо представників від КУН, проведення безстрокової акції з повернення графи "національність" у паспорт громадянина України та свідоцтво про народження.

Представники Львівщини запропонували доручити Голові Конгресу Олексію Івченку вжити заходів для підтримки представників партії, котрі займають державні посади, та засудити практику витіснення з державних структур представників національно-демократичних сил, зокрема Конгресу.

Львівська організація закликала також створити робочу групу для напрацювання концепції розвитку країни з робочою назвою "Політика національного прагматизму".

Закінчення на 2-й стор.

ОДНА УКРАЇНА – ОДНА ПОМІСНА ЦЕРКВА

Крім того, Глава держави та Вселенський Патріарх погасили конверти з оригінальними поштовими марками, які ДП "Укрпошта" випустило з нагоди 1020-річчя хрещення Київської Руси накладом 365 тисяч примірників. Перші погашені конверти, на яких зображено пам'ятник Святому Володимиру, також були передані Президенту України та Вселенському Патріарху.

Президент України Віктор Ющенко нагородив Вселенського Патріарха Варфоломія I орденом Ярослава Мудрого I ступеня. Глава держави надзвичайно високо оцінив служіння Вселенського Патріарха православ'ю та висловив найглибшу вдячність за підтримку, яку він дарує Україні. "Сьогодні я маю високу честь і велику приємність нагородити Вас орденом Ярослава Мудрого, сина Володимира, великого князя, який, за словами літописця, "засіяв серця віруючих людей словами книжними", – сказав Президент.

Вселенському Патріарху також було вручено диплом та мантію Почесного доктора Київського національного університету імени Тараса Шевченка. "Глибоко символічно, Ваша Всесвятосте, що в ці дні Вас вшановано почесною мантією Київського національного університету, який був заснований на честь хрестителя Русі, святого рівноапостольного князя Володимира", – зазначив Віктор Ющенко.

Перед початком зустрічі Президент України також вручив Вселенському Патріарху пам'ятні подарунки.

За плідну церковну діяльність на терені православ'я та з нагоди відзначення в Україні 1020-річчя хрещення Київської Руси Глава держави також вручив державні нагороди України керівникам православних церков світу, присутнім на святкових заходах.

Вселенський Патріарх подякував Президентові України за високі нагороди. "Ми вважаємо ці високі нагороди не як вшанування нашої скромности, а більш як вшанування святого Вселенського престолу та мучеників Константинополя", – сказав він.

Віктор Ющенко подякував присутнім за участь в урочистостях з нагоди 1020-річчя хрещення Київської Русі. "Своїм приїздом до України, своєю присутністю на цьому великому духовному святі ви висловили найголовніше: повагу до української Церкви, українського народу. Ваш візит ми запам'ятаємо як візит, сповнений любові принести на цю землю у відносини православних церков і конфесій України порозуміння і злагоду. Ваш візит, безумовно, буде великим поштовхом для єдности українського православ'я, міжконфесійного порозуміння", – сказав Президент.

Глава держави особливо наголосив, що влада не втручається і не буде втручатися в церковні справи, але завжди готова бути партнером Церкви у сповідуванні ідей гуманізму, християнських чеснот, милосердя та толерантності.

Зі свого боку, підкреслив Президент, він робитиме все належне для поліпшення відносин між усіма релігійними громадами в Україні. Ключовим питанням у цьому контексті В. Ющенко назвав єдність. Він додав: опитування громадської думки, листи, що надходять на ім'я Президента, свідчать – українське суспільство хоче бачити Православну церкву в Україні єдиною. "Позиція держави тут чітка і незмінна: ми за єдність православних в Україні, за те, щоб Українська помісна православна церква посіла належне місце серед інших церков Православної повноти", – сказав Віктор Ющенко.

Глава держави також висловив глибоку подяку за те, що керівники церков вшанували пам'ять мільйонів українців – жертв злочинного Голодомору 1932– 1933 років та "піднесли до Господа свою молитву за упокій їхніх невинних душ". "Сприймаємо спільну Панахиду, яку відправив Його Всесвятість Патріарх Варфоломій I та ієрархи православних церков, як вияв істинного християнського милосердя і солідарности всього світового православ'я з нашим народом", – сказав він.

У Національному заповіднику "Софія Київська" відбувся урочистий прийом від імени Президента України Віктора Ющенка та Вселенського патріарха Варфоломія I.

"Ми відзначаємо 1020-ліття хрещення України-Русі як торжество духу, як великий день у житті християнства і православ'я, як великий день у житті європейського світу", – сказав Президент, вітаючи всіх ієрархів церков і церковнослужителів, усіх гостей у "Софії Київській". Віктор Ющенко нагадав, що Свята Софія є найвищим символом духовної сили Українського народу, який єднає нас з Константинопольською Церквою-матір'ю і водночас з усім християнським світом.

"Я глибоко впевнений, що візит Вселенського Патріарха та всіх представників православних церков до України – це Божий знак і Боже благословення", – сказав Президент, подякувавши Варфоломію I та представникам церков за духовну підтримку.

"Я вірю, що у Вашому серці любов'ю, співпереживанням і підтримкою відгукнеться прагнення нашого народу відновити усю справедливість свого національного, державного і духовного життя", – зазначив Глава держави.

Президент також висловив переконання, що поруч з відродженою Українською державою постане відроджена Українська Церква "як опора власного народу і великої єдности православного світу".

27 липня з нагоди 1020-ї річниці хрещення Київської Русі відбулася божественна літургія біля пам'ятника князеві Володимирові-Хрестителю на Володимирській гірці, яку провів Вселенський Патріарх Варфоломій I за участю представників зарубіжних делегацій та Помісних Православних Церков.

У церемонії на Володимирській гірці взяв участь Президент України Віктор Ющенко.

"Сам історичний візит Вселенського Патріарха Варфоломія I в Україну – це початок і важливий поштовх для єднання українських церков і віруючих. Я радий, що Патріарх підтримує прагнення нашого народу мати власну національну Помісну церкву. Таке прагнення відповідає усім принципам і національного, і державного, і, безумовно, церковного життя", – сказав Віктор Ющенко після фінальної зустрічі в рамках візиту Варфоломія I до України. На його переконання, візит Патріарха і святкування 1020-ї річниці хрещення України-Руси стали для нас спільним світлим святом.

Президент подякував Патріархові за історичний духовний візит до України і висловив сподівання, що віднині зусилля Його Всесвятості будуть вельми плідними для об'єднання українських віруючих і підтримання злагоди у світовому християнстві. Глава держави вкотре висловив упевненість у тому, що прагнення до єдиної помісної національної церкви буде неминуче реалізоване, і це відбудеться в осяжній перспективі. "Цьому сприятиме благословення Патріарха Варфоломія, яке він дав нашому народові", – сказав Президент.

Зі свого боку, Варфоломій I запевнив у тому, що Константинопольський патріархат вітає об'єднавчі тенденції в українському православ'ї. "Саме тому, що ми є представниками Матері-Церкви, нас турбують ваші перспективи і ваше майбутнє. Ми зацікавлені в єдиній українській церкві, оскільки в цьому полягає інтерес православ'я і у цьому зацікавлений український народ", – сказав він, наголосивши, що Вселенський патріархат є гарантом єдинства православ'я.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На засідання Головного Проводу прийнято звернення КУН до Міністерства юстиції України з вимогою скасувати державну реєстрацію Комуністичної партії України.

У зверненні, зокрема, зазначається, що програма КПУ суперечить Конституції України та Закону "Про політичні партії в Україні". Політична сила, яка відверто не сприймає державну символіку України – Герб, Прапор і Гімн, є правонаступницею КПРС, повинна бути заборонена на території незалежної України.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає провести перевірку та експертизу програмних документів КПУ на предмет їхньої відповідності Конституції та законам України, оскільки окремі з них є ворожими щодо українського народу.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

СЕМІНАР У ЗАРВАНИЦІ

"Ми наголошуємо, – йдеться в документі, – що Парламентська асамблея Ради Європи 27 червня 1996 року ухвалила резолюцію "Про заходи з демонтажу спадщини колишніх тоталітарних систем", а Міжнародний громадський трибунал у Вільнюсі визнав злочинною комуністичну ідеологію. В історичних та юридичних документах громадського трибуналу наголошується на тому, що в основі комуністичних злочинів лежить саме комуністична ідеологія.

Конгрес Українських Націоналістів вважає, що політична сила, котра знищила мільйони українців, має бути забороненою на території України".

Костянтин ГАЛУШКО,
прес-служба КУН

На знімку: Голова КУН О. ІВЧЕНКО (в центрі) серед учасників семінару

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93

Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗВЕРНЕННЯ

Його Всесвятости Вселенського Патріарха Варфоломія I до Українського народу

Благословенні діти Церкви, Христолюбивий народе України!..

Очевидно, що рішення Великого Київського князя вибрати для свого народу Християнську віру і просити у Вселенського Патріархату хрещення було зрілим плодом мудрої оцінки та знання всіх наслідків того рішення, що включало не тільки його особисті відчуття, але і його бачення щастя для свого народу. Так, він обрав Християнство, при тому Християнство Візантійської традиції, тому що тим самим він приєднав свій народ до найбільш розвинутої цивілізації того часу...

Київ став адміністративним центром поширення Візантійської культурної спадщини на всі удільні Руські князівства, а Великий Київський князь був тим, хто активно підтримував цей процес.

Вселенський Патріархат не шкодував сил і жертв для цього багатовікового процесу євангелізації. На карту було поставлено не лише поширення, а й правильне застосування Візантійської духовної спадщини, що пронизувала всі аспекти громадського, церковного та інтелектуального життя удільних князівств...

Так, православна традиція залишається вірною місії Церкви проповідувати "всім народам", не підпорядковуючи Її тим національним прагненням, котрі є чужими та суперечать характерові Церкви. З цієї причини Вона підпорядкувала духовне відношення між Церквою та національністю до національности абсолютного і канонічного критерію територіальности церковних юрисдикцій, а також усталеного порядку домовленостей Її відношення до Держави. В цьому сенсі Великий Константинопольський Собор (1872 р.) засудив будь-які своєвільні етнофілетичні та націоналістичні тенденції в Церкві як еклезіологічну єресь, оскільки вони заперечували б територіальний характер церковних юрисдикцій чи прийняту владу Держави щодо визначення стосунків між нею та Церквою...

Православна Церква є впорядкованою спільнотою автокефальних чи автономних Церков, яка в той же час чітко усвідомлює себе автентичною спадкоємицею Єдиної, Святої, Вселенської і Апостольської Церкви. Вона виконує свою духовну місію через скликання Вселенських чи Помісних Соборів згідно з канонічною традицією для збереження і підтвердження сопричастя Помісних Церков між собою та із Вселенським Патріархатом. Рішеннями Вселенських Соборів (канон 3 Другого, канони 9, 17 і 28 Четвертого та канон 36 П'ятого-шостого Вселенських Соборів) і з огляду на багатовікову церковну практику Вселенському Патріархатові, як Першому Престолу у Православній Церкві, було надано виняткову відповідальність і обов'язкову місію дбати про охорону віри в такому вигляді, як вона нам була передана, і дотримання канонічного порядку (taxis). Таким чином, він вже сімнадцять століть з належною розсудливістю служить в цій якості серед Помісних Православних Церков, завжди в межах канонічної традиції і завжди використовуючи синодальну систему, та, в той же час, Він прийняв на себе виняткову місію поширення Православної віри на всі народи Східної і Центральної Європи.

Кращим прикладом служби Вселенського Патріархату в Православній Церкві в ущерб його власних прав на розвиток стосунків із значною серед дочірніх Церков – Українською Церквою, яка сім століть належала до канонічної юрисдикції Вселенського Патріархату, тобто від часу хрещення Великим Київським князем (988 р.) аж до її анексії до Російської держави за Петра I (1687). І справді, Церква-Мати, за відомих несприятливих обставин, обмежила себе задля того, щоби з готовністю надати Українській Церкві всіляку церковну, духовну і матеріальну підтримку, орієнтуючись не тільки на повніше застосування духовної спадщини Візантії, а й на оборону її православної ідентичности від важкого політичного тиску поширювачів неправославного вчення, особливо в дуже важкі для побожного українського народу часи.

Таким чином, після анексування України Росією і під тиском Петра I, Вселенський Патріарх Діонісій IV розсудив, що за тогочасних обставин стало необхідним церковне підпорядкування Української Церкви Московському Патріархатові (1687 р.), щоб не примножувати бід побожного українського народу і щоб він був під православним політичним проводом – хоча українська ієрархія сильно і одностайно противилася цьому рішенню, яке дорівнювало нанесенню явної шкоди канонічним правам Церкви-Матері. В тому ж дусі, Церква-Мати погоджувалася з вимогою урядів новостворених держав православного населення на Балканському півострові щодо автокефалії Церков, які виходили з Її канонічної юрисдикції, а саме Грецької (1850), Сербської (1831), Болгарської (1945) та Албанської (1937), заради їхньої національної цілісности, хоча такі автокефалії спричинили різке звуження церковної юрисдикції Константинопольського Патріархату.

Тому Вселенський Патріархат як гарант єдности Православних Церков у вірі і канонічному порядку завжди виконував свої зобов'язання, настроюючи свої духовні антени на потреби православних і на особливі обставини кожного періоду, але завжди в усталених межах Православної традиції. Як Церква-Мати всіх православних, Вселенський Патріархат ніколи не ототожнював Себе з якоюсь певною православною нацією, а з готовністю підтримував історичні долі всіх православних націй, завжди співпрацюючи на рівних умовах з громадянським і політичним проводом цих націй, наслідуючи яскравий приклад нашого Господа, Апостолів і великих Отців Церкви.

У цьому сенсі ми щиро прийняли почесне запрошення Його Величности, Президента України, пана Віктора Ющенка взяти участь у святкових торжествах з нагоди тисяча двадцятої річниці Хрещення української нації Церквою-Матір'ю, оскільки, з одного боку, в цій багатогранній події святкується внесок Вселенського Патріархату у християнізацію європейців, а з іншого боку, оскільки ця подія підкреслює нові європейські перспективи української нації в час великих і швидких змін у світі. Церква-Мати радіє разом з побожним українським народом, тому що це хрещення залишається невисихаючим джерелом сили, яка не лише підтримує його внутрішню, духовну єдність, а й застосовує його повною мірою у важливій сфері міжнародних відносин...

Церква-Мати має не тільки право, а й обов'язок підтримувати в межах усталеної Православної традиції будь-яку конструктивну і перспективну пропозицію, яка б якнайшвидше ліквідовувала небезпечні поділи в церковному тілі, "щоб зло не стало більшим" для Святої Церкви в Україні і Церкви взагалі. Різноманітні політичні і церковні труднощі, викликані існуючою плутаниною, є очевидними і відомі з довгого історичного минулого, але всім також відомо, що піклування про оборону і відновлення церковної єдності є нашим спільним обов'язком, що переважує будь-які політичні чи церковні цілі у відповідності до повчання божественного Засновника Церкви: "Щоб всі були одно" (Івана 17:21).

ЗВЕРНЕННЯ

Президента України Віктора Ющенка до Українського народу з нагоди 1020-ліття Хрещення України-Руси

Ваша Всесвятосте, Святі отці, Дорогий Український народе!

Я щасливий, що під дзвони Святої Київської Софії сьогодні звучать слова, що повертають на круги своя і правду, і мрію, і надію.

Ваша Всесвятосте, ласкаво просимо додому – ласкаво просимо в Україну.

Щиро і тепло вітаю всіх високодостойних гостей – ієрархів церков і церковнослужителів, які з почуттями добра і злагоди прибули до нашої Батьківщини.

Вітаю весь Український народ і всіх друзів нашої землі із відзначенням 1020-ї річниці хрещення України-Руси.

Це – свято християнства і свято європейської цивілізації. Це – свято вселенської християнської спільноти і свято православ'я. Це – свято України і всіх її християнських церков. Це – свято нашого тисячолітнього народу. Нині це свято повертається додому. Саме так, як повертаються освячені дзвони Святої Софії і її Царські Врата. Так, як повертаються і неминуче повернуться наші фрески, храми і святині.

Так, як повертається рідна молитва, мова і держава. Так, як повертається правда і справедливість.

Ваша Всесвятосте, я дякую Вам за любов і підтримку, яку щедро даруєте Україні. Ваш історичний візит в Україну – це духовне відновлення дороги віри, терпіння і мудрости, що в часі і просторі єднає Софію Константинопольську і Софію Київську. Українське серце відкрите для цієї дороги. На кожному її найменшому камінчику є наше ім'я, наш біль і наше сподівання.

З цього великого шляху, немов з космічної Божої глибини, повертається до нас світло Святого хрещення української землі...

Образ Володимира Великого на Дніпрових кручах зводить воєдино найширші та найглибші пласти історії нашої Держави і Духу...

Місія Володимира стала основою для перетворення нашої столиці на центр загальноєвропейської політики і культури в часи Ярослава Мудрого і в наступних століттях. Вона стала предтечею державного і національного самоусвідомлення нашого народу у час козацької боротьби за волю і віру.

Вже в 1648 році, біля княжих Золотих воріт, Вселенський ієрарх Паїсій тріумфально зустріне Гетьмана Богдана Хмельницького як "єдиновладця руського".

Вона – ця безмежна місія – стала джерелом нашого пробудження у двадцятому і двадцять першому століттях.

Держава і Церква – це два крила народу. Із втратою або послабленням одного з них неможливо ані здійнятися вгору, ані захистити своїх дітей. З утвердженням Держави і приходом християнства на нашій землі постала Київська митрополія як самостійна будова церковного життя.

Доля Київської митрополії нагадує всю нашу долю. Її розквіт у Києві, її шлях до Галича, її повернення з козацькою волею до столиці, її проповідництво не розчинилися у часі.

Бачимо світлий знак. Учора під час богослужіння у Святій Софії над нею з'явилася небесна веселка як блага вість, як благословення над храмом, як посмішка Господа Бога. У нашій історії бачимо світлий знак – це благословення і підтримка, що впродовж століть надходили до Київської церкви та інших братніх церков із Константинопольської Церкви-Матері.

Ваші слова, сказані вчора, Ваша Всесвятосте, є також добрим знаком. Я їх зачитаю: "Ми маємо надію та молимося за те, щоб ці освячені дзвони Софії Київської вже у найближчому часі голосно несли радісну звістку про повне примирення всіх дітей Святої церкви в Україні, а освячені Ворота широко відкрилися, щоб вмістити усіх людей, які, об'єднані щирою любов'ю, приступають до святої євхаристії, як учасники божественних таїнств. Щоб вони могли з гідністю у вірі, з єдиним серцем та єдиними устами приносити безкровну жертву єдиному Богові за мир і спокій в усьому світі та за єдність усіх божих церков, за спасіння, освячення христолюбивого і достойного українського народу".

Ми пишаємося тим, що в Україні були сотворені Остромирове Євангеліє, Острозька Біблія, Пересопницьке Євангеліє, "Требник" Петра Могили. Ці вершинні святині християнства, православ'я та українства стали материнською основою для всієї нашої культури. Саме звідси походить вічний діалог з Господом, який веде наш народ устами своїх найбільших філософів і поетів. Саме звідси походять величні діяння всіх українських праведників, подвижників віри і будителів національного духу.

У великому ряду цих імен, я певен, слово правди і визнання буде присвячене українським державцям, чия просвітницька і будівнича праця стала часткою християнської культури. І серед них – імена Василя-Костянтина Острозького, Петра Сагайдачного, Івана Мазепи, Данила Апостола, Петра Полуботка, Петра Калнишевського.

У цьому великому ряду згадуємо всіх, хто вірив, боровся і продовжував дорогу, – і творців слова, і воїнів, і будівничих. Цей великий ряд охоплює всіх нас, всіх єдинокровних братів і сестер – представників різних конфесій: і всіх православних, і греко-католицьків.

Наш Собор повертається. На цій площі, в палких і в смиренних серцях, в усій Україні чути його перші, ранкові передзвони.

Світло нашої віри – незнищенне. Але тільки від нас залежить, щоб його промені не поглинула чорна діра безпам'ятства, злоби і духовної глухоти.

Сподіваюся, що наші помисли знайдуть підтримку Вселенського православ'я.

Я прошу у чистій молитві вшанувати все українське духовенство, знищене ненавистю і терором. Я прошу у чистій молитві згадати всі українські церкви, гнані у катакомби, але не зламані. Я прошу у чистій молитві згадати всі українські храми – спалені, мов наші кістки, розтрощені, плюндровані, ті, які вибуховою хвилею піднесені на правицю Вседержителя. Я прошу у чистій молитві згадати мільйони невинних українських душ – жертв Голодомору, воєн і репресій. Я прошу у чистій молитві згадати всіх українських віруючих й увесь наш народ, який нікому не вдалося і вже ніколи не вдасться відвернути від Віри і Духу.

Я вірю в нашу молитву. Вона потрібна нам усім. Вона потрібна для нашого майбутнього.

Найвищі цінності, даровані нам дві тисячі років тому, не вимірюються ані золотом, ані коштовностями...

Наша спільна велика мудрість повинна полягати в тому, щоб плекати це багатство без найменшої погорди, із взаємною шаною і взаємним бажанням цінувати і любити особливість і окремішність кожного з нас. Саме так постає справжня єдність.

Безсумнівно, Українська держава не втручається і стоїть поза будь-якими міжконфесійними диспутами, рівною мірою шануючи кожну церкву, кожну релігію і кожного віруючого.

Але ми будемо завжди підтримувати єднання українського християнства і ведення найтіснішого діалогу між різними культурами та віросповіданнями.

Відтак скажу найважливіше.

Я вірю у те, що з мудрістю і терпінням ми пройдемо шлях до мрії. Я вірю у те, що будь-які поділи українських віруючих – недовговічні. Я вірю у те, що як Божий дар, як історична правда та справедливість в Україні постане Національна Помісна Церква.

Я вірю і прошу, Ваша Всесвятосте, Вашого благословення. Для мрії. Для правди. Для надії. Для нашої держави. Для України. Хай Господь береже нас усіх. Нехай допоможе нам Бог.

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

ВИ ЗАВЖДИ В НАШИХ СЕРЦЯХ!

Федір БАТІГ

У п'ятдесятих роках минулого століття починався мій життєвий шлях, на якому і зустріла мене радянська школа. З перших сторінок кожного шкільного підручника виглядали хижі пики Леніна і Сталіна. Перші вірші й оповідання були про них та про радянський спосіб життя. Брехлива пропаганда ламала свідомість українського школяра, починаючи з першого уроку. Тодішні школярі навіть не здогадувалися, що творилося на нашій землі декілька років назад. Ми вивчали історію всього світу, але не знали історії своєї землі.

Пам'ятаю, якось ми, хлопці, завели серйозну розмову про війни, різні воєнні походи, героїчні битви, і відчули раптом якусь заздрість до інших народів, бо ніхто з нас не міг згадати про геройські вчинки українців. Ми ж не знали, що в наших селах не так давно точилася запекла і безстрашна боротьба. Не знали, що в кожному нашому селі були герої, подібні до тих 300-т спартанців, про яких ми вчили з історії. Як ті спартанці, вони йшли на ворога, озброєного до зубів, численного, як сарана, підступного і жорстокого азіатського варвара, йшли беззбройні, щоб захистити своїх матерів і сестер.

Аби нам тоді хтось розказав про тих наших героїв, наших українських спартанців, ми б виростали іншими, бо моє покоління, яке виховувалось радянською владою, було ідеологічно знищене, виховувались не люди, а якісь покручі, без віри і любови. У нас відібрали правду, відібрали наше минуле. Створювали "новий мір" і "нового чєлавєка", без душі і національної свідомости. Слово "нація" було вирвано з нашого лексикону. Недавнє минуле було перекручене і збезчещене. Ми мали забути, хто ми є і для чого прийшли на світ. І все це робила комуністична партія, "вдохновітєль новой епохі", продовжувачем справи якої в наші дні є демагог П. Симоненко і його соратники. З брехнею прийшли комуністи в Україну, з брехнею продовжують її руйнувати тепер.

Але, дякувати Богу, маємо правдивих свідків недавнього минулого, які дивом залишилися живими, які нам розказують, що насправді відбувалося на наших землях. Це ті герої і лицарі, які піднялися на захист свого народу, які змагалися на грані смерти і життя, це ті спартанці, які виростали у наших селах і містах. Вони були такими, як і ми, але по-іншому виховані. Вони були сильними духом, бо несли ідею, були відважними, бо їх вела віра, були незламними, бо плекали любов. І як колись славні наші козаки, вони не боялись дивитися у вічі смерті, бо воліли радше померти, ніж у неволю. Ось чому їх так боялися вороги. Ось чому вся радянська пропаганда, вся виховна комуністична система працювали над тим, щоб знищити той дух в наступних поколіннях. Але ще живі ті незнищенні, ті, кого не змогла перемогти зловісна ідеологічна комуністична машина. Вони довели, що неможливо знищити того, що вище за саму смерть – українського духу. Вони поверталися з далеких сибірів в Україну, і разом з ними повертався незнищений український дух, який і нині витає над Україною. Настане час, коли він спалахне смолоскипом над нашими селами і містами, змете всю нечисть, яка розплодилася в Україні, яка оббрехала, обікрала мій народ і далі продовжує це робити. Настане час України, світлої святої України, яка згадає всіх мучеників, всіх своїх героїв і пошанує своїх достойних синів. І тоді настане правда і справедливість у нашому краю.

Тож коли я бачу на вулицях Дрогобича славних воїнів ОУН-УПА, я подумки низько їм вклоняюся. Їх легко впізнати серед людей, бо – диво-дивне! – я не помічаю в їхніх очах ні озлобленості, ні зневіри, ні ненависті. Я бачу в їхніх очах тільки доброту, любов і силу Духа. І цей феномен сповнює мене гордістю за свій народ, за нашу славну Україну. І мені хочеться віддати їм шану і подякувати за все. І мені хочеться звернутися до них з такими словами:

"Дорогі наші герої! Хоч держава ще не визнала вас, і ви ще належно не відзначені і не пошановані, як слід, дехто з вас живе в нестатках, хоча ми розуміємо: це ще не справжня українська держава. Але знайте, що ви, дорогі герої, живете в наших серцях, в серцях українців! Ми любимо вас, бо ви за нас голови свої клали, ви до кінця любили свій край і свій народ. Сказано ж у Біблії: "Ніхто не спроможний любити більше, ніж той, хто за друзів своїх життя віддає". Історія належно оцінить вашу боротьбу, і наші внуки і правнуки будуть вивчати ваші подвиги у школах, будуть знати правду, яка була закрита перед моїм поколінням".

Слава Україні!

Героям слава!

м. Дрогобич

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ОСТЕРІГАЙМОСЯ РИЛА!

Коли в XIX столітті на західних землях України, що входили до складу Австро-Угорської імперії, проходили вибори до парламенту, видатний письменник Лесь Мартович застерігав українців від лицемірних і брехливих претендентів на почесне звання народного посла, яким він дав збірне ім'я Івана Рила.

Отаких рил і сьогодні в нашім краї дуже багато. Типовими представниками цього юдиного племені є "регіонали", комуністи, соціалісти, представники інших партій, що йшли на вибори не в ім'я порятунку України, а тільки для того, щоб під час передвиборної кампанії обливати брудом опонентів, відбирати голоси від тих партій, які спроможні витягнути наш народ з ями, в яку його зіпхнули кравчукісти-кучмісти.

Вороги України не хочуть визнавати борців за її самостійність – вояків армії Української Народної Республіки, яких їхні духовні натхненники охрестили "петлюрівцями", членів Організації Українських Націоналістів та бійців Української Повстанської Армії, іменованих "бандерівцями".

Вороги України не хочуть визнавати організованих большевиками голодоморів як антиукраїнського геноциду. Нелюдські репресії, якими відзначився сталінський режим, приписуються тільки сталінській кліці, хоч за тією клікою стояла вся московська імперія, тож боротьба упівців була боротьбою не антирежимною, а антиімперською, антимосковською. І саме цього не хочуть визнавати вороги України.

Вони ж затято виступають за двомовність в Україні. Прикриваючись "демократичними принципами", ці люди добре розуміють, що в умовах "двомовності" російська мова швидко витіснить пригноблену і обкрадену українську зі всіх сфер життєдіяльності суспільства. Але ж рідна мова – то життя нашого основа.

Петро ЗАХАРКО, м. Новояворівськ на Львівщині

СУМУЄМО

Василь ХМІЛЬ

Відійшов у вічність справжній патріот України Василь Хміль, який народився і виріс на Львівщині, а згодом зазнав репресій московського режиму – був висланий у Хабаровський край. Лише в 1960 році його реабілітували й дозволили повернутися в Україну з правом проживання в Донбасі. Так він опинився в Новоградівці.

На новому місці Василь Хміль швидко завоював шану й авторитет. У 1992 році став членом Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих, а згодом Конгресу Українських Націоналістів. В усіх патріотичних заходах був активний, до останнього подиху всією душею переймався долею України, її народу.

Нехай пухом буде йому рідна земля, за яку він стільки вистраждав. Вічна пам'ять...

Висловлюємо щирі співчуття родині й близьким покійного. Розділяємо з ними біль утрати дорогої людини.

Новоградівська міська організація КУН,
міська організація Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

ЗВИЧАЙНА БАЙДУЖІСТЬ

Володимир ВАКУЛЕНКО,
голова Сахновщинської РО КУН

Про факт влаштування на Сахновщині фотовиставки про боротьбу Української Повстанської Армії я довідався від працівників райдержадміністрації, членів Народного союзу "Наша Україна". А ще за два дні в районній газеті в куточку серед рекламних оголошень з'явилося повідомлення про експозицію цієї виставки в будинку дитячої творчости. Інформація була подана за підписом "Виконком РО "Наша Україна".

Ото й усе. Я сподівався побачити візуальну інформацію на дошках об'яв, але дарма. Надзвичайно важлива акція минула практично непоміченою місцевим населенням. Бо ж далеко не всі читають "районку". Та й те, що виставку запроторили в приміщення, місцерозташування якого далеко не всім відоме, не сприяло масовому її відвідуванню. Ті люди, яким я поспіхом говорив про цю акцію й просив приводити інших, – перепитували, де ж той будинок школяра? Тепер зрозуміло, що саме так було й задумано.

Про це я згодом говорив з керівником громадської приймальні "Нашої України" в Сахновщинському районі В. Суєцьким.

– Чому ж, – запитую, – так нездарно все організовано? Можна було хоча б кілька об'яв на комп'ютері віддрукувати й почепити в людних місцях райцентру?

– Можна, – відповів пан Володимир, – але ж це не "Наша Україна" привезла виставку. Це обласне управління освіти возить її по своїх районних відділах. Тільки-но я дізнався, в останній момент встиг "втулити" оголошення в газету. Виставку треба було показати в школах, де дітей більше, в будинку культури...

Від себе додам: і в залі засідань райради, щоб і службовці побачили, кому вони мають завдячувати життям. Бо саме бойові дії УПА сприяли зупиненню й повоєнного голоду, і депортації наших батьків... Ще треба зауважити: нас, тобто сахновщинських конгресівців, про прибуття виставки заздалегідь не попередили. Важко жити в країні, де одна "гілка влади" не знає, що робить інша, а "п'яту владу", тобто неурядові організації, інші чотири намагаються усунути від справ.

Навіщо ж доручати державну й почесну справу людям, яким не важливо, хто в Україні при владі, аби лиш вони за всіх президентів і прем'єрів були на керівних посадах? Їм та виставка – що вона є, що нема, як і сама УПА. Але ж портрет Президента в кабінеті змушує шануватися й називати себе прихильниками національної ідеї. Аби ці освітянські чиновники відзвітувалися за те, що експозиція відбулася. А чи бачили її люди?

Сахновщина, як і вся Україна, вимирає. Це наслідок правління чужоплемінців. І вже втрачається надія на те, що скинемо їх шляхом демократії. Тому й треба вивчати досвід славних попередників.

Харківська область

АКТУАЛЬНО

ПІДПРИЄМСТВА ЗАЛИШИЛИСЯ ТІЛЬКИ У НАЗВАХ ЗУПИНОК

Мова йде про колективи Чернівців, виробнича діяльність яких припиняється мало не щомісяця. Якщо причини згасання колишніх гігантів всесоюзного ВПК "Кварцу", "Гравітону", "Граніту", "Електронмашу", "Легмашу", "Вимірювача" начебто лежать на поверхні, то зникнення пивоварні, дріжзаводу, десятків інших виробничих потужностей буковинської столиці, що не удостоїлися чести увічнення у назвах тролейбусних, автобусних зупинок, розвалом імперського військово-промислового комплексу пояснити важко.

І з ВПКівськими підприємствами все не так однозначно. Окрім згаданого розвалу, можна ще торочити про несприятливу економічну кон'юнктуру в державі та колишньому соцтаборі, недосконале вітчизняне законодавство, нерозпорядливість буковинських господарників тощо…

Сергій КОВАЛЬ

Хоча пом'януті фактори стосувалися не лише "краю Черемошу та Пруту", а про "неспритність" буковинців я згадувати б остерігся. Ще які ділові, меткі, беручкі наші краяни, якщо їх за горло не хапати, руки їм не викручувати.

Певно, є якісь глибші причини, що у малесенькому селищі Микулинцях на Тернопіллі броварня вистояла і розбудувалася, а її посестри в Чернівцях, Хотині, Сокирянах наказали довго жити.

Про бандитський серіал зі знищенням модернізованого Новоселицького лікеро-горілчаного заводу згадаємо побіжно. Зазначимо лише, що обласна влада пальцем не поворухнула, аби захистити успішне підприємство від знахабнілих бандюків. Не хотіла, не встигала, бо вельми часто мінялася?

Чого не скажеш про міську верхівку. Тут вже котрий рік поспіль, вчасно міняючи кольори вітрил, кермує п. М. Федорук. Йому на лінивість, непрофесійність, незацікавленість попередників свою вину списувати не видається. Тож хотілося би послухати пояснення Миколи Трохимовича, чому за часів його головування системно нищився й донищується нині промисловий потенціал Чернівців? Окрім згаданих вже велетів, йдеться і про менші (кондитерська фабрика "Буковинка", цукровий, спиртовий заводи, меблеві комбінат та фабрика і т. ін.), і зовсім невеличкі виробництва (фармацевтична, харчосмакова фабрики і т. ін.). До речі, підприємства аналогічних профілів у сусідніх обласних центрах зберегти зуміли.

Взагалі порівняння хваленого колись місцевими й заїжджими піїтами "маленького Парижу" зі щойно згаданими обласними, навіть деякими районними центрами (Коломия, Кам'янець, Мукачеве, Дрогобич...) викликає сьогодні у "малопарижан" стійкий комплекс меншовартості.

Авжеж, Чернівці – єдина в державі крайова столиця, де вже другу п'ятирічку відсутнє централізоване гаряче водопостачання. Холодне водопостачання й опалення у нас найдорожчі, навіть престольний Київ за цими показниками в кілька разів переплюнули. На останніх виборах місцевої влади звиклий до пустопорожніх обіцянок п. Федорук гарячої води нам і не обіцяв.

Про санітарний стан міста можна роман-фейлетон настрочити. Чернівецькі вулиці, що за романтичними переказами старожилів, "підміталися трояндами", нині "підмітаються" лопатами. Себто сміття, багнюку, екскременти незліченних бродячих псів з дозволу сказати "проїжджої частини", "тротуарів" особами у засмальцьованих оранжевих жилетках вряди-годи згрібаються в купки, до вивозу яких справа здебільшого не доходить. Відтак купки ті невдовзі опиняються на колесах автівок, мештах, у легенях чернівчан та гостей міста.

Загалом, у Чернівцях тротуари непрохідні, а вулиці – непроїзні. Попри кількарічні запросини з далекого Херсона дороженного шляхоремонтного комплексу, жодна з тролейбусних магістралей до пуття не доведена, стан їхній і далі оціняється анекдотично-японською – "то-канава-то-яма"... Укладена абияк тротуарна плитка частогусто розсипається якщо не в процесі монтажу, то через рікдругий експлуатації.

Причина неподобств, за запевненнями владців, – брак коштів у скарбниці. Тому, мовляв, і десятиліттями обіцяний пам'ятник жертвам комуністичного терору не зводиться.

Однак, на зовсім необов'язкові мерські витребеньки-забаганки, як то: "алея зірок" (фактично зачовганий, загиджений тротуар з іменами знаних буковинців), "музично-підсвічений фонтан", "пам'ятник закоханим", мільйонні суми знаходяться.

Складається враження, що діє розроблена десь і кимось програма зачистки території Чернівців, Буковини, з нашим лагідним кліматом, чорноземами, вигідним розташуванням поблизу країн ЄС, програма витіснення працездатного населення у закордони.

Пенсіонери потроху вимруть. Дітей з часом батьки до себе змушені будуть забрати, бо ж не повертатися у безробіття. Жінкам іпостась служниць встигне остогиднути, але й вдома іншої для них не знайдеться. Єдину чоловічу галузь, що стрімко розвивається нині (будівельну), придушити – раз плюнути. Нема замовлень – немає й галузі.

А щоб вимирання пенсіонерів прискорити – систему близьких гастрономів слід зруйнувати. Нехай старенькі разом із безавтомобільними міщанами щодень до інфарктів у далекі супермаркети побігають. Найсвіжіший, найганебніший приклад руйнації: задумана міською владою ліквідація єдиного в окрузі гастроному на розі вулиць Чапаєва, Стасюка та передача його приміщення якомусь банку (третьому на 150-метровому відтинку вулиці). Інший, близький для мешканців вулиць Чапаєва, Стасюка, Федьковича, Достоєвського гастроном "Жовтневий" міські владці ще раніше причавили побутово-приладовим "Фокстротом". А щоби діти заробітчанські євро швидше проциндрювали, відтак мамусь, татусів по закордонах довше затримували, окрім супермаркетів, мережі гральних закладів, барів, кафе, ресторанів, нічних клубів потрібно ще густіше понастромляти.

Все, як планом передбачено. Коли ж виконаємо його – заїжджайте, колонізуйте вивільнену територію, панове планувальники!

м. Чернівці

ДУМКА ВГОЛОС

КАЙДАНИ ДОСІ НЕ ПОРВАНІ!

Нас, українців, віками мордували, нищили, гноїли в концтаборах, морили голодом і розстрілювали, втоптували в землю нашу державність і паплюжили мову. Та ми знову відроджувалися, росли і дужчали. Бо мали свою культуру.

Тож, в першу чергу, вороги переслідували нашу рідну українську мову. Видавали спеціальні укази, таємні циркуляри, знищували і наші традиції, звичаї, до того ж нелюдськими методами. Нав'язували нам, одній із найосвіченіших націй Європи, свою "монголо-ординську" культуру.

Та ми ніколи не корилися гнобителям. Із народної глибини виринали славетні сини і дочки України-неньки, які в народних масах пробуджували вогнище національної свідомості. І батько казав сину: "Ти не "малорос", ти – українець, запорозький козак!". Матінка доні шепотіла: "Ти не радянська, а українська дівчина!". І доньки, і сини клали своє життя на вівтар визволення української нації із багатовікового ярма.

Тож обливається кров'ю серце патріота, коли сьогодні національних героїв, визволителів називають ворогами, гнобителями народу (від Мазепи до Бандери). А що сьогодні твориться з нашою мовою? Здебільшого зараз вона, як і сто років тому, вважається непрестижною, непопулярною. Нею соромляться говорити. Натомість російська мова повсюди: в парламенті, в армії, хоч саме вони повинні бути захисником українського народу. Те саме великою мірою стосується і телебачення, преси. Ми вже дійшли до того, що українська книга – рідкість на полицях крамниць. Щоб знайти вітчизняний кінотеатр, треба організовувати пошукові групи. А який зараз стан народного мистецтва? Замість петриківського, косівського, опішнянського, існують якісь чужі нам "арти", "тату", які користуються роздутою популярністю. Українська пісня зникає. Та пісня, яку співали з радістю на весіллі і з тугою на засланні, та, з якою на вустах умирали тисячі борців за волю нашого народу. Талант розстріляних бандуристів, гру на прекрасних народних інструментах замінили диким, несамовитим виском комп'ютера. Ми проміняли наші скарби на неталановитих виконавців із одноденними аморальними піснями! А разом із піснею зникаємо і ми, тому що в усі часи українська пісня була душею нашої нації. В більшості духовних святинь нашої країни служба відбувається мовою "старшого брата". Чи за те віддавали життя кращі сини і дочки нашого народу, щоб ми так легко нехтували здобутим? Вже ж немає заборон, утисків, ув'язнень, розстрілів за любов і плекання рідної культури! А ми досі в ярмі. І хочеться гукнути: український народе, рви ті "кайдани", про які твердив пророк української нації Тарас Шевченко! Інакше Україна зникне!

Віталій ТКАЧУК

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ – ПОНАД УСЕ!

Слово націоналіст походить від слів національність, нація. Тож вдумаймося в ці слова, які близькі вони нам по духу. Це те, що живить нас морально. Бо матеріальне можна придбати-купити, заробити, а якщо немає морального, то душа спустошена, мов дерево без коріння.

Тож задумаймося, українці, чи все ми робимо для душі нації в цілому.

Мабуть, далеко ще не все. Адже ми хотіли б:

– щоб теле- і радіоефір був більш наповнений українською мовою;

– щоб видавалося більше книг рідною мовою;

– щоб відкривалися музеї української писанки, вишитої сорочки, вишитого рушника;

– щоб організовувалися виставки творів нашого виробництва;

– щоб більше створювалось колективів народної пісні, відроджуючи конкурси, виступи колективів, оспівуючи велич і красу нашої пісні;

– щоб перейменовували вулиці на честь українських героїв;

– щоб виконувався Закон про мову. Щоб усі депутати, держслужбовці знали і розмовляли, вели документацію українською мовою;

– щоб пошановували наших національних героїв – вояків ОУН-УПА;

– щоб більше вивчали національні традиції села, міста, області, краю;

– щоб більше уваги приділяли в школах питанню патріотичного виховання, вчили дітей на прикладах наших національних героїв.

А інакше які ж ми українці, якщо ми не любимо свого, цураємось його. Любов, гордість за свою Батьківщину повинна бути притаманна всім нам. Отож звертаюсь до Вас, дорогі українці, із закликом – любіть Україну. Слава Україні! І слава вам, справжнім патріотам!

Марія КИСИЛЬОВА

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

МОСКОВСЬКІ ПОПИ – ФАРИСЕЙСТВО ТА БРЕХНЯ

Борис ВАСИЛЬЧЕНКО,
інженер

Нещодавно довелося мені побувати у Мгарському монастирі, що біля Лубен на Полтавщині.

Монастир заснований у XVII сторіччі літніми козаками, які йшли на старості літ до монастиря "доживать віку" та після ратних подвигів молитися Богу. Згодом монастир, як і вся Україна, за висловом катюги Батурина та всієї України Петра І, монастир був "прибран к рукам" і зараз перебуває в руках Московського патріархату, ніби нагадуючи, що московська окупація ще не минула остаточно.

Цинізм та фарисейство монастирскої братії, яка говорить, що їхня церква є українською православною, стають очевидними, коли знайомишся з діяльністю братії.

По-перше, богослужіння та обряди тут ведуться або церковно-слов'янською мовою, яка в інтерпретації цих священиків дуже схожа на російську, або російською. І ці церковні обряди, як правило, закінчуються прославлянням глави іноземної держави та їхнього митрополита у Києві.

Монастир має і свою друкарню. Але книги, які тут друкуються і продаються за космічними цінами, – лише російською мовою.

До речі, згаданий монастир "приватизував" 362 гектари чудової родючої полтавської землі, займається, зокрема, бджільництвом. А мед тут, як кажуть тутешні попи, освячений, то і ціну має втричі більшу, ніж у Лубнах, Полтаві чи Миргороді.

Можна з упевненістю сказати, що монастир, що біля гетьманської столиці – Чигирина, та й сама Києво-Печерська лавра, мають лише назву "Української православної церкви", але зміст та суть – московські.

Колись ці та інші монастирі, земля, надра належали українському народу, тепер – ідеологічному відділу імперії зла Росії, якою є церква Московського патріархату. Але поставімо собі запитання: що ж то за церква, яка вважає себе, і про це постійно говорить, найбільш правильною з усіх конфесій?

Як відомо, московська церква вийшла із лона церкви української, але унаслідувала характер та звичаї церкви Візантійської, де імператор був фактичним главою церкви.

Прийшовши на грунт неслов'янського народу, яким були, є і залишаються московити, колишня демократична церква Руси-України опустилася до рівня варварської Московії, одною із характерних рис якої була жорстокість.

Так, у 1504 році в Москві відбувся собор для суду над єретиками, яких засудили до страти. "В специально построенную клетку заключили Ивана Курицына, Дмитрия Коноплева и Ивана Максимова и сожгли их вместе с клеткой на льду Москва-реки. Так русская церковь подобно католической инквизиции, с чудовищной жестокостью расправилась со своими противниками. Не только в Испании, Италии и других странах Запада, но и в России пылали зажженные церковниками костры, на которых гибли смелые вольнодумцы". (Русское православие. Вехи истории. Москва. Из-во политлитературы. 1989 стр. 102).

До цього варто лише додати, що католицька церква за свої гріхи покаялася, а Московська жодним словом не обмовилася про свої злодіяння. Отже вважає, та й не тільки вважає, а й стверджує своїми діями, що дії ці були "богоугодними".

Давайте згадаємо, що православна церква постала як розкольницька у часи Візантійської імперії і обслуговувала, на відміну від католицької церкви, імператорів у Візантії та Росії.

Московська церква народила та пропагувала ідею "Третього Риму". Москва за твердженням московських попів, починаючи з XV століття, є світовим центром християнства. "Так как только православное христианство является "истинным", а все другие веры ложны и богопротивны, то Москва..."избрана Богом" и является единственно законным наследником древнего Рима; "четвертому Риму не бывать" ("Русское православие", стр. 104).

Отже, єдино правильна християнська церква – це Московська, інші церкви, твердять нам московські попи – "богопротивны".

Але давайте зробимо коротке порівняння католицької та православної московської церкви.

Як відомо, в Європі церква була одним із потужних факторів епохи відродження, рушієм культури, просвіти та розвитку мистецтв. На замовлення папи Римського будувався собор святого Петра у Римі – найвеличніша, найкрасивіша споруда у всьому світі, де працювали Мікельанжело і Браманте, Рафаель, Берніні та інші митці високого Відродження.

А що ж московська церква? В той час, як у Європі і в Україні функціонували школи та університети, в "России до 40-х годов XVII в. учебных заведений типа средних школ, по сути, не было, а в 40–70 годах одновременно функционировали всего одна-две такие школы". ("Русское православие", стр. 168).

На дрімучо-дикий стан просвіти в Росії та її церкви звернув увагу ще О. Пушкін. У статті "О ничтожестве литературы русской" він писав: "Долго Россия оставалась чужою Европе. Приняв свет Христианства от Византии, она не участвовала ни в политических переворотах, ни в умственной деятельности римскокатолического мира. Великая эпоха Возрождения не имела на нее никакого влияния". (А. Пушкин. Собрание сочинений. Том 6. Из-во художественной литературы. Москва. 1962, стр. 407).

Сучасна Московська церква в Україні – це відверто ворожа сила нашому народові, нашій державі. Проводячи зросійщення в Україні, вона робить психіку українців хворою, бо, як говорив О. Потебня, для українців "денационализация (русификация) ведет к безнравственности, мерзости запустения". А хто ж ці русифікатори у рясах, ці, що "мов кабани годовані, пикаті, пузаті"?

За рівнем культури та освіченості московські попи – це є варвари. У Святому письмі "словом варвар означается лицо, не говорящее языком туземной страны" (Библейная энциклопедия Москвы 1891 г. стр. 108).

Пам'ятаю, ще у 1988 році зайшов я до Михайлівської церкви у Боярці. Місцевий піп, говорячи про хрещення Руси, говорив, що то була Росія. "А слово Украина придумали поляки в XIX веке, как окраина России". Коли ж я сказав тому попу, що слово "Україна" походить від слова "край", тобто держава, і Русь почала називатися Україною ще у XII столітті, піп заверещав: "Во всяком случае Русь – это не Украина!". Ось таке собі поєднання невігластва, фарисейства, бахвальства та хамства.

Зараз московська церква активно мусує 1020-у річницю хрещення Руси. І тут нова брехня та фарисейство. Як можна говорити про те, чого в дійсності не було? Як міг Володимир Великий хрестити Московське Царство, якого не було в природі після хрещення України-Русі ще декілька століть?

До речі, Росією звелів називати Московію Петро I, а московитів "величати" "русскімі" – Катерина II.

Найбільшу лють у московських попів викликає бажання нашого Президента, патріарха Філарета, зрештою всіх українців бачити у своїй державі єдину помісну церкву, як це має Польща, Франція, вся Європа і, зрештою, та ж Росія. Але об'єднуватися із освіченою, на порядок культурнішою католицькою церквою московські попи аж ніяк не хочуть.

Колись християнство було єдине. Зайдімо у православний Софіївський собор і побачимо в центральній апсиді православного храму декілька фігур римських пап, які стояли біля витоків християнства. Про об'єднання церков мріяв і Петро Могила. А зараз таке об'єднання в Україні – на часі як ніколи.

Але навіть на будь-які контакти із католицькою церквою так звана Українська Православна церква не йде. Коли у 2001 році до Києва приїздив папа Іоан Павло II, на зустріч з ним були запрошені всі християнські конфесії, у тому числі і церква МП.

Але слухняні волі Москви священики цієї конфесії на зустріч не з'явилися. Як потім пояснив Алексій II, "пускай возвратят нам храмы, которые у нас отобрали в Западной Украине, тогда встретимся".

Це йшла мова про ті храми, які комуністична Росія відібрала у греко-католиків у 40-50-х роках, а священиків знищила фізично і морально.

То що, тепер щоб догодити сучасним московським інквізиторам, знову арештувати греко-католицьких священиків і віддати приходи невігласам – московським попам?

Тим попам, тій церкві, яка вірою і правдою служила московським тиранам. Згадаємо, що з 1721 р. главою московської церкви був російський імператор. Це Петро I, який розтерзав наш Батурин, звелів задушити свого сина, це Катерина II, яка була вбивцею свого чоловіка, це Олександр I, який був вбивцею свого батька Павла I.

Московська церква і нині називає цих вбивць "помазаниками божими".

А Сталіна, якого рідна донька Світлана назвала Сатаною, головний московський піп Алексій I назвав "Божим человеком".

Про служіння так званої української православної церкви МП Москві свідчить і той факт, що коли вшановували з нагоди ювілею Сабодана, він сидів у кріслі, на спинці якого був зображений хижий двоголовий московський орел.

Отже, хочеться сказати тим, кого московська церква одурює і нині: "Не вірте їм, люди, ці попи є фарисеї-лицеміри та брехуни і служать вірно лише імперії зла – Московії, а не своєму народові".

м. Київ

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ТРИ ПИТАННЯ НА ЧАСІ

або Український постколоніальний синдром

Степан СЕМЕНЮК

Нема страшнішої людини, як освічений раб
Г. Коллонтай

1. Чому ми не маємо національної еліти?

На жаль, досьогодні наша державна верхівка (як привладна, так і опозиційна), яку, до речі, не можна назвати національною елітою, а радше тільки державною адміністрацією – це в основному колишні службовці московської радянської колоніальної адміністрації з усіма відповідними наслідками. Вони були навчені і запрограмовані виконувати інструкції, накази і постанови окупанта – московського центра, без права критицизму чи протесту, без права і вміння самостійного думання, а тим більше самостійного діяння. Все це було їм заборонено, і мало хто з них хотів "виділятися". Вони виконували план "отєчєства чужого" і вважали його своїм. І раптом вони опинилися в незалежній державі – Україні. Власне опинилися, бо до незалежності їх привів народ. (Пригадаймо, як і хто піднімав національний прапор на столичній мерії в Києві 1990 року, і чому комуністи-депутати ВР УРСР 24 серпня 1991 року голосували за прийняття Декларації про Суверенітет України). Але вони досі не можуть уявити життя без "суверена"-Москви, якого враз не стало. Зауважмо також, що, властиво, майже всі найвищі посадові особи в Україні, включно з комуністами і невіруючими, належать до Російської православної церкви, що зареєстрована як українська православна церква (УПЦ). (В. Путін називає її "русской православной Цєрковью в Украінє московскоґо пріхода"). А де душа, там і розум.

Сьогоднішня наша державна адміністрація, поза голосними заявами, не має політичної волі, ані вміння самостійного державного думання і діяння. За 16 років незалежности вона не змогла позбавитися психології виконавця чужої волі, яку вважає, часто за інерцією, своєю. Це частково пояснюється тим, що за радянських часів, властиво, ніхто з України, а тим більше з-посеред українців, не мав можливості вчитися чи стажуватися в інших країнах. (Пригадаймо, що комуністичний Китай щорічно посилав на Захід на навчання кілька тисяч студентів, а в парламенті були гарантовані місця для представників китайської діаспори. А нас вчили нашу національну діаспору ненавидіти. Отже, Україна прийшла до Незалежности майже без національної самостійницької еліти, а ту, що була, "хтось" швидко зліквідував. Тому, проголосивши 24 серпня 1991 року суверенність і затвердивши її на всенародному референдумі 1 грудня, вже через кілька днів президент Л. Кравчук, не питаючи народу, підписав акт національної зради: створення нового союзу – СНД, з якого досі не можемо визволитися. І влада лишилася в руках тих, у кого була раніше. А СНД, як говорив Л. Кучма, це Росія, без Росії нема СНД. За перші роки незалежности України наші президенти підписали цілу низку умов, зрікаючись своєї суверенности на користь Росії, а те, що їх ВР не ратифікувала, не мало значення.

Як це могло статися? Якоюсь мірою ми вже дали відповідь. Це наслідки вікової бездержавности і браку державної історичної свідомости, ідентифікації з державою. Бо ж не можна ототожнюватись з чимось, чого не знаєш. Про це завойовники ретельно подбали, зокрема за радянських часів. Згадаймо, що вже у 1920 році московські більшовики закрили в Україні (УРСР) всі університети. Україна 14 років була позбавлена кадрів з університетською освітою, а коли в 1933–34 роках відкрили університети, вони вже були неукраїнськими, московсько-більшовицькими, створеними для підготовки кадрів для колоніальної адміністрації, яка керує нами і сьогодні. Залишки ж національної державної еліти більшовики знищили фізично, і лише окремим її представникам вдалося емігрувати, де вони продовжували працювати для збереження державно-національної ідеї. А в УРСР відбувалося масштабне "виховання", підкріплене терором, "нової совітської людини", яке починалося з дитячих садків. Була це планова далекосяжна політика Москви. Ось де причини всього, що маємо і чого не маємо.

Колоніальна свідомість нашої державної адміністрації не дозволила вчасно зауважити і зрозуміти, що Росія реалізує політику економічного впливу на інші держави, передусім пострадянського простору. Газ і нафта стали стратегічною зброєю РФ.

Складність нашого політичного становища полягає, окрім вже згаданого, ще в тому, що Україна успадкувала багато установ, які дотепер є відділами центральних московських відомств. Відтворення власних державних структур: фінансово-банкових, дипломатичної служби, власного війська, державної адміністрації і т. ін. здійснювалося тими ж людьми колоніальної адміністрації, які не мали поняття про національну ідею. А небагатьох справжніх державників чужа агентура успішно ліквідувала... Москва передбачливо вкрала і вивезла всі цінності, що лишилися нам після СРСР, згадаймо лишень заощадження українців на суму 140 мільярдів карбованців.

Передбачаючи розпад імперії СРСР, Москва заздалегідь будувала в усіх "союзних" республіках, і в Україні зокрема, свої легальні і нелегальні структури. Екзархатові московського патріархату в Україні в той час було надано ще одну офіційну назву – Українська Православна Церква (УПЦ). На сьогодні УПЦ РП є найбільш розгалуженою легальною російською агентурою в Україні, яку ми недооцінюємо. За доби незалежности тимчасово заборонену КПУ заступила СПУ, а невдовзі було відновлено і саму КПУ; крім того, було створено цілу низку російських партій: "Союз", "Русскій блок", СДПУ(о), "Слов'янський союз", "Партію регіонів", і навіть "Партію політики Путіна" (!). І Мінюст все це реєстрував і легалізував, і надалі реєструє і легалізує, адже там досі сидять службовці "чужого отєчєства", які безкарно діють на користь Кремля. У Прибалтиці чи Польщі кравчуки, морози, кушнарьови, медведчуки, симоненки, януковичі, азарови зі своєю братією давно вже стояли б перед трибуналом. Але у нас – демократія... Ба, М. Попович пропонує навіть, щоб не відзначати День Незалежности, а "день демократії". Ось так освічені раби ведуть нас до ліквідації Української держави.

Найважливіші досьє КДБ були вивезені до Москви, який тепер шантажує високопосадовців державної адміністрації України. Московські агенти, ще з радянських часів, розсіяні в всіх установах, організовували конституційну кризу в Україні, причому "легально і демократично". Характерно, що наші спецслужби не спіймали жодного московського агента, жоден політичний чи кримінальний злочинець серед політиків, незважаючи на всі голосні заяви, не був притягнутий до політичної чи кримінальної відповідальности. Що ж, мають міцних хлібодавців, а в разі чого – втікають під крило януковичів або до Москви.

Коли в Росії вже утвердилось новітнє самодєржавіє і поліційний режим (всі верховні пости в державі, включно з патріархією, обсаджені людьми КДБ, а нагляд над "суб'єктами" федерації подвійний), нам їхня агентура нав'язує радянську модель парламенту і ліквідацію інституції Президента.

2. Чому частина людей вірить в совєтські міфи?

Це питання випливає з попереднього. Треба пам'ятати, що в СРСР десятиліттями існувала державна інформаційна блокада. Здобути неофіційну інформацію було майже неможливо для пересічного жителя СРСР. До того ж, за це можна було сісти за грати за статтею 54.11 КК УССР на 10 років і більше. Тому люди воліли не виділятись, що призвело до забуття власної історії і сприймання на віру пропагандивної "правди". Нас вчили не нашої історії, а "історії СРСР", в якій змагання українців за незалежність і створення Української Народної Республіки якщо взагалі згадувалося, то як контрреволюція і націоналістична буржуазна афера. Тому багато людей і не знали історії України, а історії державности поготів. І правди про події і життя в СРСР і в світі також не знали. Наприклад, чи багато жителів СРСР знали, що агенти ЧК застрелили "героя громадянської війни" М. Щорса, який двічі допоміг москалям здобути Київ? Нам втовкмачували, що він загинув в бою з петлюрівцями. Хто знав, що комісара Руднєва (партизанський загін С. Ковпака) застрелила його подруга, агентка НКВС, і чому? Хто у нас знав чи знає досі, що героя Революційних Збройних Сил в Південній Америці Че Ґевару видала властям його подруга, агентка КДБ? Хто знав, що Є. Коновальця, С. Бандеру, Л. Ребета та інших українських націоналістів вбили агенти НКВС-КДБ? Якщо про це взагалі згадували, то стверджували, що це зробили свої ж з ОУН або німці. Хто знав, ким був вчений світової слави, математик, академік ВУАН Михайло Кравчук? Арештований НКВС у 1938 р., він загинув у таборі на Колимі в 1942 р. А хто повірить, що академік С. Корольов був арештований і, властиво, до смерті був в'язнем? А хто з нас, жителів СРСР, міг ознайомитися з Маніфестом українських націоналістів ОУН(б) 1940 року, із гаслом: "Ми, українці, підносимо прапор боротьби за свободу народів і людини". (Це гасло ООН проголосила на кілька років пізніше). Такі питання можна ставити без кінця. Московські комуністи послідовно і постійно, десятиліттями втовкмачували людям неправду. Таким чином, неправда ставала правдою, бо іншого люди не знали і не хотіли знати для святого спокою. Недарма кажуть: якщо 99 разів скажеш на людину "свиня", то на сотий раз вона зарохкає. Російського актора Петрова колись запитали: чому люди в СРСР вірять в неправду, часто знаючи, що то неправда? На що він відповів: А попробуй не повір!

Власне, таке поєднання фізичної сили, терору і психологічної обробки за повної відсутности організованого опору витворює віру в міфи. Людина втікає в "святий спокій", який перероджується у переконання.

3. Що нам загрожує у майбутньому?

Сьогодні В. Путін як досвідчений чекіст (його улюблений вислів: "чекістів не буває вчорашніх"), розуміючи причини "найбільшої політичної катастрофи XX ст. – розпаду СРСР", пішов іншою дорогою, ніж вожді світового пролетаріату. Втім, мета у них залишається одна і та сама – побудова світової імперії. Маючи в своєму розпорядженні необмежені на сьогодні засоби сировини, у першу чергу нафти і газу і, отже, необмежені поки що гроші, Путін намагається реалізувати російську імперську політику шляхом економічного тиску – "економізації зовнішньої політики". Звідси з'явився план будівництва північного і південного газопроводів в обхід всієї центрально-східної Європи. Таким чином ЄС опиниться в кліщах цих двох газопроводів і повністю залежатиме від постачання енергоносіїв з РФ. Це спроба економічної окупації Європи путінськими "агентами" – газом і нафтою. Чи здійсняться плани Путіна? Чи Європа зуміє захиститися від путінської "окупації"? Поки що ніяких контрзаходів не помітно. М. Ґерцен ще в XIX ст. писав, що Європа прокинеться щойно від стукоту копит коней донських козаків на паризькій бруківці. Майбутнє міжнародної спільноти значною мірою залежить і від нас, від прозорливости нашого уряду, вміння використати стратегічне становище України в стосунках з РФ і з міжнародною спільнотою. Про імперську загрозу потрібно думати вже сьогодні!

НОВІ ВИДАННЯ

ПОЕЗІЯ КРІЗЬ ПРИЗМУ ТЕАТРУ

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

Як ви гадаєте – чого бракує нашій поезії для того, щоби бути знаною в світі? Як на мене, лише одного – адекватних перекладачів. Бо наскільки змога старанно відстежуючи ситуацію в сусідніх літературах, насамперед російській і польській, а також почасти англомовній, я з легкістю доходжу висновку, що наша поезія нічим їм принаймні не поступається. Ба більше – за цілою низкою ознак бачиться цікавішою! Скажімо, польську поезію останнім часом надміру "проковтнув" верлібр, через що вона виразно почала втрачати свої найкращі національні риси; а в російській так і не мала належного розвитку закладена в 1980-і потужна метафорична школа, тоді як "матюччя" розцвіло настільки буйно, що значну частину текстів читати просто гидко.

Тим часом у англомовному поетичному світі той-таки верлібр панує давно й безроздільно – настільки, що про римування там просто забули, і чимало навіть дуже потужних поетів уже просто не уявляють, як із римою можна давати собі раду. Однак це обумовлено самими можливостями англійської мови, які в поетичному сенсі значною мірою просто вичерпалися, тож поети просто змушені були шукати принципово нових засобів для творення. Наголошую на цьому насамперед через те, що саме ця обставина значною мірою ускладнює "доходження" українського поетичного тексту до англомовного читача. Бо мало знайти доброго англомовного поета, який, до того ж, добре вміє перекладати, – треба ще, щоби він знав таку "екзотичну" для західного світу мову, як українська, та ще й був справжнім віртуозом, здатним "витягати" з мови англійської "останні соки" хвацького римування. Людей, які поєднують у собі всі ці риси, в природі просто не існує! Тож доводиться "викручуватися"...

Одним із найбільш вдалих прикладів такого "викручування" – а водночас і однією з украй небагатьох останнім часом спроб таки донести українське поетичне слово за океан – бачиться доволі розлогий том "В іншому світлі. In the different light". Антологія української літератури в англомовних перекладах Вірляни Ткач і Ванди Фиппс та в театральних дійствах мистецької групи "Яра". Хоча вона й побачила світ у Львові у видавництві "Срібне слово", та наклад поширюється таки на Заході, насамперед у США, – на жаль, наразі мізерний, але краще вже бодай щось...

Видання, скажемо одразу, доволі специфічне – як специфічна й мета, з якою виконувалися ці переклади. Справа в тому, що художній текст для перекладачів у цьому випадку відпочатково є не так самодостатнім явищем, як насамперед матеріалом. Саме так: матеріалом для зовсім іншого виду мистецтва, з принципово іншими виражальними засобами – театрального, в контексті якого він виконує, з-поміж інших, функцію прикладну. Відповідно й ставлення перекладачів до тексту, – а отже, й сам добір текстів для перекладу, – випливає не так із самої природи твору, як із... режисерського задуму. Себто, первинний для Вірляни Ткач і Ванди Фиппс театр – а література покликана його "обслуговувати".

Тим не менше, попри всю наголошену "театральність", ці переклади, як виявляється, можуть жити і цілком самостійним літературним життям. Скажімо, упорядник книжки, доцент Львівського національного університету ім. Івана Франка Ольга Лучук у своїй передмові наголошує, що виконані Вірляною Ткач і Вандою Фиппс переклади української поезії з успіхом друкуються в американській літературно-мистецькій періодиці та в антологійних виданнях, а їхня інтерпретація поеми Наталки Білоцерківець "Травень" навіть була визнана найкращою публікацією 1991-го року в авторитетному літературному часописі "Agni" (його, щоправда, редаґує американський письменник, але українець з походження Аскольд Мельничук).

Хай там як, а їхня робота справді вражає – майже восьмисотсторінкова антологія містить паралельно з оригінальними текстами англомовні інтерпретації низки українських народних замовлянь, пісень і дум, кількох поезій Тараса Шевченка, повністю "Лісову пісню" Лесі Українки, окремі твори як класиків, так і сучасних поетів – Володимира Свідзінського, Богдана-Ігоря Антонича, Павла Тичини, Олега Лишеги, Юрія Андруховича, Юрка Ґудзя, Миколи Воробйова, Ігоря Римарука, Сергія Жадана тощо.

Ось лише всі інтерпретації, ясна річ, верліброві. Коли мова йде про таких авторів, як Жадан, Воробйов чи Лишега, які самі винятково чи напрочуд часто послуговуються верлібрами, – тоді можна вести мову й про адекватність перекладу. Але де ритмомелодика й рима українського оригіналу відіграють ключову текстотворчу роль, – там маємо втрати, причому деколи (як, скажімо, в "Лісовій пісні") доволі відчутні. Звісно, перекладачі в таких ситуаціях намагаються творити власний ритмомелодичний ряд, часом навіть доволі успішно – та все одно це виходить уже інший текст, який, на жаль, має не так і багато спільного з оригіналом.

Який із цього "зачарованого кола" можна знайти вихід – я наразі не уявляю. Тим не менше, експеримент Вірляни Ткач і Ванди Фиппс, безперечно, заслуговує на пильну увагу. Як мінімум!

ОБЕРЕГИ

"ТРИПІЛЬСЬКЕ КОЛО – ВОДА"

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Відродження стародавніх українських традицій в нашій державі започатковане славної пам'яті Іваном Гончаром й Іваном Миколайчуком та підхоплене широко відомими в Україні й поза її межами такими митцями, як Ніною Матвієнко з її "Золотими ключами", Нілою Крюковою і легендарним нині вже хором "Гомін" з беззмінним Леопольдом Ященком на чолі, сьогодні отримало друге дихання. Завдяки зусиллям нової генерації таких митців, як Олег Скрипка, Ігор Вовкун й Андрій Архипчук, стали помітним явищем національної культури такі етнофестивалі, як "Країна мрій" й "Шишори" та цьогорічні: "Парад вишиванок" і "Трипільське коло". Останнє свято, яке проходило біля древніх трипільських поселень-міст, що над Дніпром поблизу Ржищева, зібрало величезну кількість захопленої молоді в різностильових етнічних костюмах, яка приїхала з усіх куточків України подивитися на роботи народних майстрів, послухати музику й пісні у виконанні таких різнопланових виконавців, як Руслана, "Гайдамаки", "Гуляй-город", "Місто сонця", "Атмасфера", "Даха-Браха" та багатьох інших. Оскільки цьогорічне свято було присвячене одній з чотирьох стихій природи – воді, то Українська партія і Конгрес Українських Націоналістів, які всебічно підтримують відродження українських національних традицій, прийшла з Києва у Ржищів на свято Води саме по воді – по Дніпру на яхтах під вітрилами. Очолила цей похід знаменита українська яхта "Лелітка", що здійснила навколосвітню подорож у 1994–1998 роках, з її не менш знаменитим капітаном– Валерієм Петущаком.

У 2009 році фестиваль "Трипільське коло" буде присвячений наступній стихії – Повітрю.

ВІД АВТОРА

ЯК "ДОКОНАТИ" РІДНУ КРАЇНУ

Іван АНДРУСЯК, поет

Мої перші житейські уявлення про Таджикистан "кореняться"... в сов'єцькій армії. У дивізіоні, до якого мене "приписали служити", таджик був один, проте – прикметний. Він весь час жував якусь зелену наркотичну гидоту, яку йому невідомими шляхами передавали чи пересилали з дому, і старанно робив вигляд, що не розуміє жодної мови на світі. Майже рік знадобилося йому для того, щоби переконатися: "бандера" не має до нього ні зла, ні упередження, – тож відтак із ним можна було поговорити. Хлопцем він виявився цікавим, розумним і навіть доволі освіченим. Проте все це проявлялося лише в украй нечастих бесідах віч-на-віч, та й то з чималим острахом.

З того часу минуло двадцять років! І ось цими днями я несподівано – без жодної видимої причини – раптом пригадав собі таджицького "колеґу по службі", навіть імени якого згадати вже не можу. І збагнув, що з таджиками я відтак у житті не стикався... Навіть у новинах більш-менш пам'ятних згадок про цю країну я в останні роки й не пригадую. Знаю, що наприпочатку 1990-х була там громадянська війна, і по її завершенні вибори 1994-го року виграв колишній електрик і директор радгоспу Емомалі Рахмонов, який відтоді й править країною, котра, на відміну від Туркменістану, газу не має, а відтак є однією з найбідніших не лише в Середній Азії, а й загалом у світі.

Оце, як з'ясувалося, й усе, що я знаю про ситуацію в цій країні. Малувато, чи не так? Тож саме час поповнити свої знання, – подумав я і знайшов в інтернеті таджицький форум (російськомовний): ану, що таджики самі про себе собі оповідають? І одразу ж натрапив на дуже цікаве обговорення, витримане в чудовому східному стилі натяків, недомовок та красивої іронії!

"Чутками повниться земля наша, – ділиться враженнями анонімний таджик. – Ці чутки отруюють життя не лише простим людям, але часом можуть упливати й на суспільство. Ось нещодавно пробігли чутки про перших людей країни... І виявилися просто собі чутками". "Але ж і підтвердження, що він живий... ти не побачив", – лукаво відповідає йому не менш анонімний співрозмовник. І далі в тому ж дусі: красиво, цікаво, та інформації – нуль...

Як це завжди буває в тоталітарних країнах, інформацію можна знайти... дуже й дуже далеко. Скажімо, аж у Німеччині! Принаймні мені тільки німецьке видання "Frankfurter Allgemeine" (яка все-таки класна штука, той інтернет!) і змогло прояснити суть діалогу двох анонімних таджиків на форумі. Мова йшла, виявляється, про власника одного з найбільших у країні "Орієнт-банку", президентського свояка Хасана Садулоєва. Той злощасний банк виявився в бідній країні напрочуд ласим шматком – настільки, що на нього "запала" дочка президента Рахмонова. Одначе "дядечко" ділитися не захотів – самому, мовляв, мало. Хто ж захистить бідолашну дівчинку, якій капосний родич відмовляється зробити маленький подаруночок – банк? Звісно, старший брат! Той іде до "дядечка" з'ясовувати ситуацію. А там слово за слово – і він, вийнявши пістолета, стріляє "дядечкові" в шию...

Отакої!

І все це при тому, що більшість таджиків живуть на зарплату, еквівалентну двом доларам на день, тоді як правлячий клан буквально купається в розкошах, походження яких вельми сумнівне. Молодь у країні не має ані найменших перспектив і можливостей, – тим паче, що система освіти розвалилася ще в часи громадянської війни і не відновлена досі! Тож усе більше молодих людей або виїжджають на роботу, а якщо пощастить, то й на навчання в Росію – "альтернативою" всередині країни є лише... прилучення до наркобізнесу!

Хоча насправді Таджикистан – далеко не така "безнадійна" країна, як може видатися зоддаля. Принаймні там багатющі природні ресурси – самі лише алюмінієві заводи щорічно мають півмільярда доларів прибутку! За бажання і вмілої організації держава може процвітати. Ось лише у можновладців нема ні вміння, ні бажання – вони зайняті "значно важливішими" справами: ділять власність...

...Згадуючи цими днями свого таджицького "колеґу по нещастю", сиріч по службі в сов'єцькій армії, я з жахом думаю: де він? Що з ним? Чи вижив? Чи не випалила його природний розум ота зелена наркотична гидота? На жаль, навряд чи я коли-небудь бодай щось про нього дізнаюся...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Заступник головного редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9